

© Charles M. Schulz

"KANNAN KAUNAA"

CHARLES SCHULZ JA SODANJÄLKEINEN AMERIKA

Ben Schwartz, toimittanut ja suomentanut Ville Hänninen

ST. PAUL MINNESOTAN OSAVALTIOSSA, VUODEN 1946 ALUSSA. CHARLES "SPARKY" SCHULZ, JALKAVÄEN KERSANTTI JA ALOITTELEVA SARJAKUVAPIIRTÄJÄ HEITTI SÄKKINSÄ OLAN YLI JA HYPPÄSI KULMAUKSESSA RAITIOVAUNUSTA. TIEN TOISELLA PUOLEN OLI HÄNEN ISÄNSÄ TYÖPAIKKA, PERHEEN OMISTAMA PARTURI.

Schulz ylitti tien ja näki isänsä Carl Schulzin asiakkaan kimpussa. Kuten Schulz on kertonut elämäkertansa Good Grief kirjoittajalle, ainoa isän ja pojan välillä vaihdetut sanat olivat: "No, se oli sitten siinä."

Tunteet myllersivät kuitenkin syvempinä. Carl rakasti poikaansa, mutta ei kyennyt ilmaisemaan sitä. Kuten Charles Schulz myöhemmin kertoi Nemo-lehdelle: "Siinä oli kotiintuloni. Ei juhlia, ei yhtikäs mitään. En päässyt paraatiin, eikä kukaan edes halannut minua tai mitään."

Kun Gary Groth (The Comics Journalin perustaja ja pitkäaikainen päätoimittaja, suom. huom.) myöhemmin kysyi Schulzilta sodanjälkeisistä huuman tunnoista, hän vastasi: "En muista sellaisia. Kukaan ei edes ajatellut koko juttua."

Ei riemusaattuetta veteraaneille

Schulz ei ollut ainoa veteraani, jota ei tuotu kotiin riemusaatossa. Usein 1940-luvun loppu ja varhainen 1950-luku on romantisoitu ongelmattomaksi vaurau-

den ja keskiluokkaisuuden ajaksi. Taustalla on ehkä halu tehdä uskottavammaksi ajatusta, jonka mukaan sosiaaliset muutokset alkoivat 1960-luvulla. Sodanjälkeisen ajan ihmiset, kulttuuri ja politiikka kertovat kuitenkin toisenlaisen tarinan. Vuodesta 1946 Venäjien alkuun (1950) Charles Schulz kehittyi taiteilijana ja pyrki samalla aikahistensa tavoin sopeutumaan siviilielämään. Noiden aikojen, ja niistä sinneen kulttuurin, ymmärtäminen on oleellista, jotta voi ymmärtää Schulzin elämäntyötä, Tenavia.

Veteraanit tulivat kotiin eri miehinä kuin lähtiessä. Ilmavoimien majuri Jimmy Stewart palasi Hollywoodiin vuonna 1945, natsi-Saksaan kohdistuneiden loputtomien pommitusten jälkeen. Urhoollinen, mitaleja kahminut sotasankari kieltäytyi vaatimattomuuttaan paraatista, joka olisi järjestetty hänen kunniakseen. Stewart tiesi, että monet Schulzin kaltaiset miehet eivät saisi mitään. Hän ei ollut enää varma

© Charles M. Schulz Museum and Research Center

Charles Schulz uniformissa isänsä kanssa.

mistään. Hän kyseenalaisti sen, onko näytteleminen kunnan ammatti. Hän lakkasi käymästä kirkossa.

New York Cityssä J.D. Salinger eli vanhempiensa ylellisessä asunnossa Park Avenuella ja hummasi useimmat yöt klubilla katsoen näytöksiä ja arvuutellen, miksi hyviä amerikkalaisia kirjailijoita ei ollut nähty sitten Herman Melvillen. Siihen asti kunnes Salinger koki hermoromahduksen työskennellessään tiedustelu-upseerina Euroopassa, hän kirjoitti säännöllisesti valtakunnallisiin julkaisuihin ja työsti ainoaa romaaniaan, Siepparia ruispelossa. Työ lakkasi hermoromahduksen jälkeen 1945, eikä hän tarttunut aiheeseen vuosiin.

Vuonna 1946 "Juoppo-Willie" Forkner potkaistiin pellolle motoristiklubista juopuneisuuden ja röyhkeän käytöksen vuoksi. Entinen konekiväärimies oli kupitellut sodan aikana ja päätynyt sotilasputkaan viikoksi. Tokememisen aikana hänen sotilasystävänsä tapettiin Iwo Jimalla. Ennen sota Willie oli ajanut pyörillä, mutta palatessaan hän tarvitsi saman adrenaliiniannoksen, jonka hän sai tulituksesta ja ammutuksi tulemisen pelosta. Koska hän oli liian hurja kunnollisille pyöräkerhoille, Willie perusti Los Angelesin keskustaan "lainsuojattomien kerhon" nimeltä Boozefighters.

Stoalainen ilmeettömyys on myytti

Vuime vuosina Charles Schulzin ikäpolvea on kuvattu lähinnä mutkattomina, stoalaisen ilmeettöminä sotureina. Kuten Tom Brokaw kirjoitti myyttijä rakentaneeseen best selleriinsa The Greatest Generation: "Voi olla historiallisesti ennenaikaista arvioida kokonaisen sukupolven suuruutta, mutta eittämättä löytyy tiettyjä yhteisiä nimittäjiä. Kyseessä on sukupolvi, joka ei vaatinut kunniaa heidän uhrauksistaan

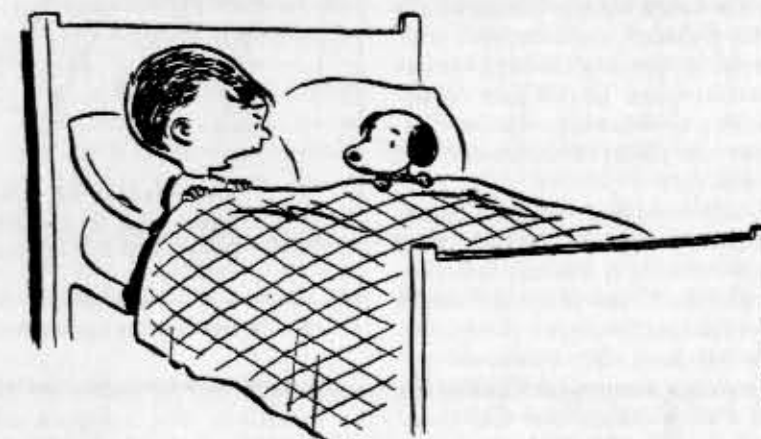
Li'l Folks
BY SPARKY

"GRANDMA IS ACTUALLY THINKING OF GETTING A LONG-PLAYING ATTACHMENT FOR IT!"

"LITTLE JIMMIE SLID CLEAR TO THE EDGE OF THE WORLD, AND FELL RIGHT OVER!"

"REMEMBER NOW...NO MORE OF THIS TURNING OFF THE ALARM, AND GOING BACK TO SLEEP!"

Viimeinen "esi-Tenavat", Li'l Folks, julkaistiin 22. tammikuuta 1950.

taloudellisesti, kaupallisesti tai kulttuurisesti hyötyneiltä ihmisryhmiltä. Heidän kasvun vuosiensa kohtalona oli uhrattua korkeampien päämäärien puolesta."

Voi olla, että veteraanit näyttävät vaatimattomilta, jos tarkastellaan heidän käytöstään 1970- ja 1980-luvuilla, eläkeiän lähestyessä. Mutta toisen maailmansodan lopussa eläneet näkivät heidän toisen puolensa. Elokuvarogoli Darryl F. Zanuck palasi kotiin suoritetuun palveluksensa useissa sotareattereissa. Hän vietti aikaa tuhansien sotilaiden kanssa, ja hänen mukaansa kotiin palasi huomattavasti mutkikkaampi olio kuin Brokaw'n yksinkertainen ja vaatimaton heppu.

"Jotkut sotilaat aistivat sen alitajuisesti, toiset tajusivat selkeämmin. Heidän johtajansa olivat olleet mukana ihmishistorian suurimmassa kriisissä. Kun pojat tulivat sotatarredelta meren toiselta puolelta, he olivat muuttaneet. He olivat oppineet asioita Euroopasta ja

Kaukoidästä. Esimerkiksi ihmisten elintavoista – tai kuinka politiikka voi muuttaa ihmiselämiä. Pinup-tytöille ja muulle eskapismille on aina tilausta, mutta sotilaat tulivat takaisin uusin ajatuksin. Koin, että meidän piti alkaa tehdä elokuvia, jotka viihdyttäisivät, mutta osuivat samalla ajan hermoon. Ajattelevien ihmisten blockbustereita."

Zanuck näki ajassa liikkuvat muutoksen, konfliktin ja epäilyksen teemat. Eräs hänen ensimmäisistä sodanjälkeisistä elokuvistaan oli Hiljainen sopimus (1947). Gregory Peck -elokuva antisemitismistä.

Muutos on välttämätöntä kaikkina aikoina, mutta harvoin se tapahtuu samalla vauhdilla kuin 1940-luvulla. Työväen lakot, televisio, mccarthy-laisuus, uusi vauraus, vauvabuumi, uutiset juutalaisten kansanmurhasta, atomipommi, rautaesirippu, lähiöiden synty, Israelin valtion perustaminen ja nykyaikaisen

© Charles M. Schulz

Lähi-idän synty, Maon Kiina, Trumanin hallinnossa paljastuneet lahjusskandaalit – ja lopulta vuonna 1950 puhjennut Korean sota. Schulzia alkaa hiljalleen ymmärtää, kun hän sanoo, ettei tuntenut sodan jälkeen minkäänlaista huumaa.

Joutomiehet etsivät itseään

Palatessaan Sparky Schulz, kuten monet muut veteraanit, siirtyi rintamalta joutomieheksi. Schulz liittyi "52/20"-kerhoon, eli suomeksi sanottuna hän sai yhden vuoden ajan valtiolta 20 silloista dollaria viikossa. Veteraanit olivat siihen oikeutettuja kunnes löytäisivät työtä. Hän vietti sen vuoden enimmäkseen golf-kentällä.

Schulz muutti isänsä luokse perheensä vanhaan asuntoon. Juuri siellä hänen äitinsä oli kuollut syöpään samalla viikolla kuin Schulz lähti palvelukseen. "Täpäs herätä öisin ja kuulla, kuinka hän itki tuskasta", piirtäjä muisteli myöhemmin. Ja nyt hän oli siis palannut samaan asuntoon: Talo oli kuin nuhjuisesta film noir -leffasta: vastapäisen viinakaupan valot välkkyivät ikkunaan t:een asti yöllä.

Schulz oli oppinut pitämään omasta seurastaan armeijassa. Lapsena häntä pidettiin nynnynä ja kiusattiin, mikä vaivasi edelleen. "Vasta palattuani sodasta olin onnistunut saamaan jonkinlaisen itseluottamuksen, sillä menin sotaan nolana ja palasin kersanttina. Ajattelin, että jos se ei ole miehuutta, niin mikä sitten? Tunsin oloni hyväksi, ja sitä kesti ainakin kahdeksan minuuttia. Sitten palasin takaisin entiseksi itsekseksi."

Kokonaista kahdeksan minuuttia. Tai kuten perheen parturissa sanotaan: "Se oli sitten siinä."

Armeijassa Schulz käsitteli yksinäisyyttään ja äitinsä kaipuuta kääntymällä uskonnon puoleen. Euroopassa hän todella takertui siihen, kun hän oli todistamassa sodan loppua ja palveli divisioonassa, joka löysi Dachau. Kun Schulz palasi kodin ankeisiin oloihin, hän edelleen tukeutui uskoon. Hän jätti luterilaisuuden ja liittyi paikalliseen fundamentalistisempaan liikkeeseen. Siitä tuli hänen elämänsä keskus – jopa siinä määrin, että Schulz alkoi julistaa sanaa kadunkulmissa.

Schulzin Pilakuva Saturday Evening Postista (18.2. 1950).

Schulzia ei ollut kasvatettu uskonnolliseksi, ja muutettuaan länteen vuonna 1951 hänen hengenpalonsa laimeni. Schulz oli turhautunut ja yksinäinen. Myöhemmin hän muisteli katusaarnaajapäiviään katumuksella: "Minun ei olisi koskaan pitänyt tehdä sitä. En enää tekisi sitä, koska en koe olevani sellaisessa asemassa, että voin kertoa mitään jollekulle toiselle."

Vuonna 1947 Schulz rakastui Donna Mae Johnsoniin, naiseen, josta tulisi pienen punatukkaisen tytön esikuva. Donnalla oli poikaystävä, Al Wold, ja Schulz tunsikin olevansa arvojärjestyksessä kakkonen. Mutta Donna oli ihminen – ei sosiaalinen ryhmä, etäinen äiti tai uskonto. Yksinäisyys katosi.

Schulz alkoi työskennellä uransa puolesta. Hän kiersi säännöllisesti syn-

dikaattien puheilla ja sai kannustavia kommentteja. Hän työskenteli paikallisen taidekoulun opettajana ja alkoi tehdä viikoittaista strippiä nimeltään Li'l Folks St. Paulin sanomalehdelle. Stripit osoittivat, että Schulz hallitsee selkeän ja sopivasti näin tyylin. Hänen lapsihahmonsia puhuivat jo kuin aikuiset.

Omissa puheissaan Schulz ei ollut sokerihuurteinen. Hän oli kiukkuissaan, koska Truman voitti Deweyn vuoden 1948 tiukoissa presidentinvaaleissa. Työssä demokraattikollega kysyi häneltä: "Miten nukuin viime yön?". Schulz huokaisi: "Nukuin yöni ihan kohtuullisesti. Mutta päivät tuntuvat vaikeilta." Heti sanottuaan lauseen Schulz tiesi, että tilanteesta syntyisi maukas pilakuva, joten hän piirsi ja myi sen. Hänellä oli kykyä tehdä turhaumista taidetta.

Ensimmäinen Tenavat-strippi (2.10. 1950) kiteyttää jo sarjan hengen.

"Onko minulla oikeus eskapismiin?"

Schulzia ympäröinyt kulttuuri heijasteli samoja synkkiä tunteja. Jouluna 1946 Jimmy Stewart julkaisi ensimmäisen sodanjälkeisen elokuvansa, Ihmeellinen on elämä. Eräässä tuotantoa edeltäneessä tapaamisessa Frank Capra kertoi Stewartille tarinan, joskin kangerrellen. Silti hän osui näyttelijän lannistuneeseen mieleen. "Sanoin, että 'Frank, jos haluat minun tekemän elokuvan, jossa suunnittelen itsemurhaa ja jossa on siivetön enkeli nimeltään Clarence, olen sinun', Stewart on muistellut.

Stewartin sodanjälkeinen angsti kuuluu läpi Ihmeellinen on elämästä. Kuvauksien aikaan hän ei ollut edelleenkaan varma, onko näyttelemisen "oikeaa työtä". Capran mukaan näyttelijäkaartiin kuulunut Lionel Barrymore moitti Stewartia ja kysyi häneltä, "onko sitten enemmän oikeaa työtä pudottaa pomeja ihmisten päälle kuin tuoda ihmisten elämään auringonpaistetta omilla näyttelijänsävyillä."

Palopuhe sai Stewartin jaksamaan kuvaukset, mutta hän ei halunnut tuoda ihmisille vain auringonpaistetta. Itse asiassa ainoa kohta Ihmeellinen on elämästä, joka häiritsee joitakuita ihmisiä, on sen aurinkoinen lopetus.

Seuraavien 15 vuoden aikana Stewart teki uransa synkimmät elokuvat. Ihmeellinen on elämä seurasi satiirinen komedia Lumotu kaupunki (1947), jossa hän näytteli poliittisten kyselyiden tekijää Amerikan läpituokemassa pikkukaupungissa. Kyynisimmässä elokuvassaan Ystäväni Harveyssä (1950) Stewart esittää alkoholista Elwood Dowdia, joka pitää mielikuvitusystäväänsä, Harvey-kaniinia, parempana seurana kuin muita ihmisiä. Yksikään noista elokuvista ei osoittautunut taloudelliseksi menestykseksi. Mutta vuonna 1950 Korean sota puhkesi, ja Elwood Dowdia käsitykset tuntuivat järkeenkäyville.

Sukupolvi sai tyylioppaan

Noihin aikoihin Schulzin aikalaiset "52/20-kerhossa", Boozefightersissa, muuttivat Hollisterin pikkukaupunkiin Kaliforniassa. Schulzin ja Salingerin tavoin Juoppo-Willie ja hänen tuttavansa eivät etsineet kovin ankarasti töitä. He pitivät pyörästään ja oluesta, mieluiten samanaikaisesti nautittuina. Hollisterissa Boozefightersit järjestivät tiheäkaikaita katuajoja. He myös virtsasivat voimesti kaduille. Kalifornian tiepoliisi sai töitä, ja veteraanit lähetettiin takaisin Los Angelesiin.

Life-lehden toimitus luki paikallisuutisia "mellakoista". Nüden mukaan boozefightereita oli tuhansittain. Mielikuvaa

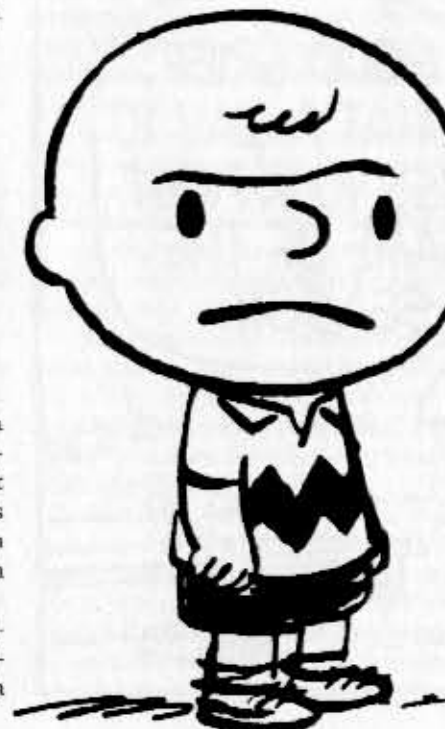
Hollisterin pikkukaupungin kaduille itenäisyyspäivänä pissavaivista veteraaneista – jotka juuri olivat vaarantaneet henkensä isänmaansa puolesta – ei voinut jättää hyödyntämättä. Life julkaisi lavastetun valokuvan, jossa paikallinen juoppo istui pyörän päällä, olut kädessään ja tyhjiä pulloja jalkojen juuressa. Nuori veteraani Stanley Kramer ohjasi elokuvan nimeltään Hurjapäät (1953), pääosassa Marlon Brando Johnnyn roolissa. "Mitä vastaan kapinoit, Johnny?", kysyy hänen motoristiystävänsä. Legendaarisen cool vastaus kuuluu: "Mitä sinulla olisi tarjolla?"

Itse asiassa Willien vastaus kysymykseen on täsmällisempi kuin Brandolla, vieraantumisen sodanjälkeisestä sovinnaisuudesta. "Kapinoimme systeemiä vastaan. Menet taistelemaan pirun sotaan ja minuutti sen jälkeen kun olet palannut ja riisunut univormusi ja pukeutunut Levikset ja nahkatakin, sinua kutsutaan k-----". "Tai kuten perheen parturissa tavataan sanoa kotiin palanneille sankareille: "Se oli sitten siinä."

Elokuva ja Brandon nyreän itsesäälinen olemus inspiroivat sodanjälkeisen Amerikan biker-kulttuuria, laittomien Helvetin Enkelien syntyä sekä Tom of Finland -tyylisen kitschiteen kaltaisia homofantasioita. Veteraanien vieraantuneisuudelle ja sodanjälkeiselle itsinbolle löytyi oma tyyliopas.

Nuoret sankarit, syntyneet häviämään

Utterta Schulz tarjosi vuonna 1948 pilakuvaa Saturday Evening Postille. Schulz ei odottanut mitään ja oli yllättynyt saa-

dessaan kirjoen, jossa vihjailtiin, että kannattaisi katsoa tiistain pilakuva lehdessä.

Kuvassa on pieni lapsi nojatuolissa, joka lukee kirjaa. Hän istuu tuolin äärimmäisellä laidalla, jotta voi käyttää rahia kuin täysikasvuinen. Yksinkertainen piirros on tyyppillistä Schulzia: kuva älykkästä lapsesta, joka hiukan kömpelösti yrittää saada tolkkua aikuisten maailmasta.

New Yorkissa J.D. Salingerista tuntui aika samalta. Schulzin tavoin hän oli muuttanut vanhempiensa asuntoon sodan jälkeen. Schulzin piirtäessä Li'l Folksia Salinger harkitsi julkaisevansa novellikokoelman nimeltä The Young Folks, mutta päätti hylätä sen. Hän oli lopulta työstänyt valmiiksi teoksensa älykkästä mutta hämmennyneestä nuoresta ja julkaisi Siepparin ruispelossa vuonna 1951. Ensimmäisen persoonan kertontaan nojautuvassa teoksessa teini-ikäinen Holden Caulfield puhuu psykiatrilleen elämästään. Hän on kaiken se vastakohta, mistä tämän päivän tv-asiantuntijat puhuvat, kun he puhuvat 1940-luvun lopusta ja 1950-luvun alusta.

Holdenille ajatus stoalaisesta kunniakkaasta kärsimyksestä on mahdollon ja viime kädessä tekopyhä. Holden sotkee miltei kaiken elämässään. Ja hän ei siedä sisäoppilaitoksen huonetoveriaan. Aikuisten maailma on Holdenille teeskentelyä. Kuten Darryl Zanuck olisi ehkä sanonut, Holden oli tajunnut, alitajuisesti tai selkeämmin, että hänen johtajansa olivat pettäneet.

Amerikan fiktiiviset sankarit olivat selvästi muuttuneet. Kuten George Bailey, Holden puhkesi itkuun. Sodan aikaan Salinger harjoitti kirjeenvaihtoa Ernest Hemingwayn kanssa, joka oli kunniakkaan kärsimyksen koulukunnan ylipappi. He tapasivat Pariisin Ritz-hotellissa, jossa "Papa" Hemingway piti hoviaa. He puhuivat kirjoista. Salinger imi itseensä kaiken, mitä mestari sanoi – mutta hylkäsi machoeleet. Legendan mukaan Hemingway esiteli saksalaista Lugeriaan Salingerille ampumalla kanan. Hemingway hinkui sotia kuin lapset sirkukseen. Salinger sai sodasta hermoromahduksen.

Ihmeellinen on elämäntavoin Sieppari ruispelossa menestyi aluksi kohtalaisesti. Pian tieto kiiri kampuksilla suusta suuhun: tämä kirja olisi pakko lukea! "Siepparista" tuli kulttiklassikko. Esimerkiksi Kalifornian yliopiston opiskelijoista puolet olivat sotaveteraaneja, ja he nostivat kirjan sukupolven avaintekoksen asemaan.

George Bailey, Holden Caulfield ja Lee Marvinin Chino Hurjapäissä eivät hyväksyneet sodanjälkeistä Amerikkaa. He saivat seuraajia kuten Arthur Millerin musertuneen Willie Lomanin teoksessa Kauppatukustajan kuolema (1949).

Elokuviin syntyi film noir -sankari, joka ruumiillistui esimerkiksi Robert Mitchumiin elokuvassa Varjot menneisyydestä (1947). Siinä Mitchum läpikäy pähkähullun suhteen, jossa ei ole mitään jäljellä menetettäväksi. Hän rakastuu gangsterin tyttöön, heittää elämänsä hukkaan tavalla, joka kiteytyy lauseeseen: "Beibi, en välitä."

Time-lehden sairaaksi julistama koomikko Mort Sahl läimi Amerikkaan lehdistä löytämillään faktoilla. Matkallikirjan Dean Moriarty on paljossa velkaa Boozefightersiin kuuluneen runoilijakaksikon Jack Kerouacin ja Neal Cassadyn retkille.

Tom Brokaw'n vaatimattomia stolalaisia on vaikea löytää tästä joukosta. He näkivät itsensä pikemminkin vahingoittuneina, murtuneina ihmisinä. Heidän sankarinsa kärsivät, koska he uskoivat heidät tuhonneisiin ideaaleihin. Ja nyt puhutaan miehistä, jotka voittivat sodan.

Kaikkiruokainen lukija ja elokuvafani Schulz ei olisi voinut välttää näitä sankareita. Kesäkuussa 1950, idyllisen piknikin jälkeen, Donna teki Sparkylle selväksi, että kaikki oli ohitse. Neljä kuukautta myöhemmin hän ja Al Wold menivät naimisiin. Pieni punatukkainen tyttö oli murskannut Sparkyn sydämen.

"Miten vihaankaan häntä!"

Vuonna 1950, neljän yksinäisen, katkeran, palavan uskonnollisuuden, matalien tulojen ja poliittisen turhautuneisuuden täyttämän vuoden jälkeen sydän murtui. Charles Schulz hypäsi junaan.

Juna oli matkalla Minnesotasta New Yorkiin. Lehtisyndikaatti oli kutsunut hänet, ja Sparky rynnisti paikalle. Hän toi syndikaatille näytteitä uudesta sarjastaan. Pomot tuomitsivat sen "täytteeksi". Schulzin sarjaa voitaisiin julkaista eri koossa, tilasta riippuen. He myös antoivat sarjalle nimeksi Peanuts.

Schulz inhosi molempia kompromisseja ja tulisi aina katumaan niitä. Hän ei suunnannut sarjojaan lapsille. Hän halusi saman yleisön kuin Salingerilla ja Stewartilla – ajattelevat aikuiset. Yli 40 vuotta myöhemmin, edelleen katkerana, hän murahtelisi: "Kannan kaunaa."

Ensimmäinen Tenavat-strippi ilmestyi 2. lokakuuta 1950, kaksi viikkoa Donnan häistä. Se vastasi täysin Amerikan makua, jossa heijastui sodanjälkeiset epäonnistumisen ja turhautumisen tunteet. Schulz piirsi sen varhaisella, tiukalla tyylillään. Tenavat ei kuvannut samanlaista urbaania rappiota kuin Yellow Kid tai lama-ajan Little Orphan Annie. Se esitteli uudet lähiöt, palkinnoksi kotiin palanneille veteraaneille. "Ajattelin heitä asumaan pienissä veteraanitaloissa, jossa Joyce ja minä ensin asuimme, kun menimme

naimisiin Colorado Springsissä", Schulz muisteli myöhemmin, kuvitellen vauva-buumin ensimmäisiä lapsia.

"Kas! Sieltä tulee Jaska Jokunen! Vanha kunnan Jaska Jokunen...juuri niin! Vanha kunnan Jaska Jokunen... Miten vihaankaan häntä!", lapset kommentoivat Jaska Jokusta jalkakäytävällä istuen.

Näin etenee yksi Tenavien varhaiskauden avainstrippi. Strippi tuntuu uuden uljaan Amerikan mukiloinnilta. Neljässä ruudussa optimismi murenee, Amerikan nuorimmat kansalaiset tekevät lopun sodan jälkeisestä euforiasta.

Schulzin neljä kitkerää ruutua vangitsivat sen eripurana, jossa veteraanit rypivät. Se oli kuin Willie virtsaamassa kadulle tai selkään puukottava ilmiantaja, joka kieli ylipainaisesta työtoveristaan.

Kommentoiko Schulz aikansa poliittisia virtauksia? Ei, hän oli ajan tuote, joka ammensi jokapäiväisestä elämästään.

Kuten George Bailey ja Holden Caulfield, Jaska Jokusen vihainen, sisäisesti taisteleva ja yksinäinen persoonallisuus ei löytänyt yleisöä heti. Ajan kanssa Tenavista tuli suuri kaikista. Sarja myi miljoonia kirjoja ja teki Schulzista sodanjälkeisen Amerikan kulttuurisen äänen. Kuten tekijästään, myös sarjasta tulisi ajan kanssa pehmeämpi, vähemmän vihainen ja viisaampi. Mutta Schulzin silloinen tyytymättömyys vastasi sukupolven vaatimuksiin, ja hänestä tuli aikansa ehkä suosituin humoristi.

Jaska Jokunen oli kuusivuotias Willie Loman. Kuten Willie, hänkään ei koskaan luovuttanut. Sillä ei ollut merkitystä, montako peliä hän hävisi tai kuinka monta kertaa hän epäonnistui pallon potkaisemisessa. Muutamassa vuodessa hänestä tuli Holden Caulfield. Eräässä sunnuntaistriipissä Jaska murtui: "Ihmisen ei pitäisi menettää kaikkea arvokkuuttaan, kun hän on vain kuusi vuotta vanha."

Ja koska Jaska Jokunen pysyi lähiössä, hänestä tuli eräänlainen ihmellinen on elämän George Bailey, epätoivoinen ja vihainen, koska unelmat eivät toteutuneet. Lopulta hävietyt baseballottelut tuntuvat jossakin. Kuka tietää, ehkä Tenavien jengi tukisi häntä, kun herra Potter yrittäisi kamppailla kilpailijaa – mutta älä lyö vetoa sen puolesta. ■

